

κούλα. Σάν που τής είπαν έτσι τ'έκαμε ή καημένη, και σάν είδε πώς άντ'ς ξύλα και χορτάρια χυθήκανε φλουριά μές από τήν σακούλα, κόντεψε νά τρελλα-
θ'ή απ' τή χαρά της. Σηκώνεται τότες και πηγαί-
νει στη γειτόνισσά της τήν άρχόντισσα, και γυρεύει
τό σινίκι της γιά νά τά μετρήσ'η. Τί θά κάμης τό
σινίκι έσύ; τής λέει ή άλλη. Κομάτι σιτάρι π'ήρα
και θά τό μετρήσω, λέει ή γριά. Πιάνει ή κακιά ή
γειτόνισσα κι άλοίφει μέλι στό σινίκι άποκάτω, ύ-
στερα τής τό δίνει. Πάει ή καλή ή γριά, μετρά τά
φλουριά, τά βάζει μέσα στο σεντούκι της, ύστερα
παίρνει τό σινίκι, τό πάει τής άρχόντισσας. Γυρίζει
ή άρχόντισσα τό σινίκι άνω κάτω, βλέπει ένα φλου-
ρι κολλημενο. Ρωτάει, πού τά βρήκες έσύ τά φλου-
ριά και τόσο πολλά, πού τά μετράς με τό σινίκι;
Καθίζει ή καλή ή γριά και τά λέει κατ'ά πώς γί-
νανε με τήν άράδα. Τ' άκούγει ή άλλη, δέ μιλά
τίποτις.

Σηκώνεται τήν αύριανή, παίρνει μι'ά σακούλα,
ίσια στή σπηλιά. Καλημέρα, παιδιά! καλώς τήν
κερά. Κι αύτή δέν ήξευρε ποιοί είταν. Πού ήσουν,
τή ρωτά πάλε ο πρώτος, μέσα σ'έ τέτοιο καιρό;
Πού νά είμαι, λέει αύτή Πάγωσα σ'τό δρόμο μέσ στα
χιόνια, νάρτω νά μαζέψω καμπόσα χορτάρια, νά τα-
γίσω τά παιδιά μου. Δέν μου λές, κερά, ποίός μή-
νας σου άρίσει απ' όλους; Πειός νά μ' άρίσει; λέει
αύτή. Ο Γενάρης; Κακό χρόνο νάχης πούναι όλο
χιόνια και βροχές. Είπε πιά γιά όλους ένα σωρό
καταφρόνια και ψεγάδια. Ο ένας πώς κάνει κρύο,
ο άλλος πώς κάνει ζέστη και καίγει τόν κόσμο και
πάει λείοντας. Δός μου, λέει αύτός, τή σακούλα σου.
Παίρνει τή σακούλα της, τή γεμίζει φείδια, ύστερα
τή δίνει σφιχτά και τής λέει. Πάρε την, κι άμε στο
σπίτι σου και σφάλισε καλ'ά τήν πόρτα και τά πα-
ραθύρια σου, ύστερα άνοιξέ την. Παίρνει αύτή με
χαρά τή σακούλα, πηγαίνει, βγάζει τά παιδιά της
όξω από τό σπίτι γιά νά μή δούν τί θά βγαλ'η μέσ
από τή σακούλα, σφαιλ'ά τήν πόρτα και τά παρα-
θύρια, κόβει τό σκοινί, τί νά δ'η! Φυτούν και βγαί-
νουν από μέσα μι'ά κουθάρια φείδια, κι άλλα τυλί-
γονται στο λαϊμό της και δέν τήν άφίνουν νά φω-
νάξ'η, άλλα στα χέρια της, άλλα στα πόδια της, κι
όσο νά π'ης τρία, τήν έφαγαν κι άφησαν τά κόκκα-
λά της μονάχα. Η ζούλια κ' ή κακία της αύτά
της έφεραν. Έμεινε κ' ή άλλη ή καλή και ζή και
βασιλεύει με τά παιδιά της και με τά γγόνια της.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ Ι. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

πιη, νά ιδρώση. Τής έταξε πώς δέ θά σαλέψ'η ως
τό πρωί. Και μ'ναχός του τώρα τό ποθούσε νά γλυ-
τώσ'η από τ'αζήγητο κακό πού τόν πλάκωσε. Δέν
της δηγήθηκε όμως τό τί έτρεξε με τό δέντρο. Δέν
τόλμωσε ή δέν καταδέχτηκε νά τό μολογήσ'η ούτε
της Λουίζας, σ'ά γυρίσανε τόν Άη Δημήτρη από τήν
έξοχ'η. Μόνο τέλια του Μαρτιού, τήν έποχή όπου
δ κ. Αμάρος διαγνώστικεψε νεβροστένειες και νε-
δρικά στην Κατινούλα, παρατηρήσανε όλοι σ'ίτι πως
ο Πέτρος κάτι θά είχε, γιατί μόλις δουλεύει, κανείς
δέν τόν έβλεπε, και μάλιστα μι'ά μέρα, εκεί πού τοιμα-
ζότανε νάνεβ'η στο σκαλακι τ'ης ξώπορτας, έπεσε,
στρώθηκε χάμου φαρδής πλατής, και δέν μπορούσε
νά σηκωθ'η. Τίς φωνές, ή Λουίζα. Ηξερε καλήτερα
τήν τέχνη από τήν Κατινούλα και π'ηγε άμέσως σ'ης
Άνας νά της τό προφτάσ'η, όχι τότο θαρρώ από άγά-
πη γιά τόν άντρα, όσο από μίσος γιά τή νύφη της,
γιά τήν ξεμυαλισμένη, πού είχε κιάλας τήν τύχη
νά της πλερώσουνε γ'ιατρούς, ενώ ούτε άρρώστια
σωστή δέν είχε. Τό ζήτημα πού παρ'έ της έδωσε τό
θάρρος νά παρακαλέσ'η τήν κυρία, με χ'λια παραπο-
να και νάξια, νά φέρουνε τόν κ. Αμάρο, πού αδυ-
νατο νά κουβαληθ'η ο Πέτρος της ως εκείπέρα.

Ήρθε ο κ. Αμάρος. Μίλησε πρώτα της Άνας,

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Από Πέμτη δέ Πέμτη.

Υπουργός Έσωτερικών ο Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Αθήνα 1, Έπαρχίες 10.

Λαβωμοί. Αθήνα 8 (ένας από κάρρο κ' ένας από
καρρότσ'α), Περαίας 6 (δ ένας καρρότσ'α), Έπαρχίες 4.

Κλεψιές. Αθήνα 6, Περαίας 4, Έπαρχίες 3.

Απαγωγές. Αθήνα 2, Έπαρχίες 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Η «Έστία» τής περασμένης Κυριακής δημοσίεψε τό
άκόλουθο χαριτολόγημα [μπρρρ], από τά συνθιγμένα
της δά:

— «Επίσημος διάψευσις. Παρακλήθ'μεν υπό του
έπιτελείου του «Νουμά» νά διαψεύσωμεν κατηγορηματι-
κώς τό άναγραφέν ότι ο κ. Γεννάδιος μεταξυ τών άλλων
είναι και Ψυχαριστής. Ο «Νουμάς» διαμαρτύρεται κτλ».

— Ότε τήν παρακάλεσαμε νά αιρείται τίποτε, ούτε
καμιά διαμαρτυρηση κάναμε, και καλ'ά θά γίνει ή «Έστία»
νάφ'ισι τις κουτοπονηριές της καταμέρος, και ή θά μ'ας
ανάγκασει νάν τή λυθήσουμε και δέν τό πιθυμούμε.

— Ο Γεννάδιος έβγαλε από τή στιγμή πού πάτησε τό
«κλεινόν Άστυ» ίσα με τή στιγμή πού άπότυχε, χίλιους
τόσους λόγους. Ο Καλλιφρονάς δέν έβγαλε κανένα κι όμως
πέτυχε. Αποδείξ'η λοιπόν πώς ή Αττική τούς βουλευτά-
δες της τούς θέλει μουγκούς.

— Είδαμε τή «Μελέτη» πού έβγαλε ο Σύλλογος π'ός
διάδοση του κ. Βικέλα. Ντίπ άμελίτητ'η κι αύτή.

— Ύστερ' από ένα δυό φύλλα θά δημοσιεύουμε με-
γίλο Βυζαντινό δήγημα του Έρμωνα, τ'ή «Σκληράϊνα».

— Στο φύλλο τής άλλης Κυριακής θά δημοσιεύουμε
τό τέλος του Α'. βιβλίου του Θουκυδίδη, από τή μεταφρά-
ση του κ. Πάλλη.

— Τήν περασμένη Κυριακή στήν «Έστία» έδωσε ζέ-
ταση ο άξιολόγητος Σαμπρόλ γιά έξυπνος και δέν πέτυχε.
Κ' έτσι πού άπέμεινε ο τίτλος, α'ή σπαιμένη λεμονόκουπα
της Έστίας, πού τόν δώσαμε στον περασμένο «Νουμά».

— Τά σαλιγκάρια πού δέν μπορούνε νά φτάσουνε τό
λουλούδι, γεμίζουν τις ρίζες του με τά σάλια τους. Αυτό
έκαμε κι ο Σαμπρόλ τήν Κυριακή στήν «Έστία» γράφον-
τας γιά τό «Νουμά».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Μ. Ζαδ. Κέρκυρα. Λάβαμε τή συνδρομή του 1907
κ' εύχαριστούμε.—κ. Σπ. Κοντ. Κάιρο. Εύχαριστούμ

γιά τή συνδρομή του 907 και γιά τις καλές εύχες.—κ.
Σακ. Μιτυλήνη. Λάβαμε γρ. χρ. 20. Τά 10 για ποτόν εί-
ναι.—Κυρία Στ. Δελ. Λίβεροπούλ. Λάβαμε τή συνδρομή
του 907 κ' εύχαριστούμε. Τό βιβλίο τό στείλαμε.—κ.
Μαρπ. Τραπεζούντα. Λάβαμε τά χρήματα και σου στέλνου-
με τά βιβλία.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεί ότι κατ' άπόφασιν του Γενικού Συμ-
βουλίου, συγκαλείται τήν 10)23 Φεβρουαρίου ε. έ.
ώραν 3ην μ. μ. εν τ'ω Καταστήματι τής Τραπεζής
ή έτησία τακτική Συνέλευσις των Μετόχων, εις ήν
παρακαλούνται νά παρευρεθώσιν οι κατ'ά τό έθρον
47 του Καταστατικού δικαιούμενοι νά μετάσχω-
σιν αύτης κ. κ. μέτοχοι και οι ειδικοί τούτων άν-
τιπρόσωποι.

Οι μέτοχοι άνωώνων μετοχών, θέλοντες νά λά-
βωσι μέρος εις τήν τακτικήν ταύτην συνέλευσιν,
οφείλουσιν κατ'ά τό δέκαφρον α'. του έθρον 51 του
Κατασταστατικού δεκαπέντε ήμέρας τουλαχιστον
πρό της έναρξ'εως των συνεδριάσεων νά καταθέσω-
σιν επί άποδείξει τούς τίτλους αυτών εντός μέν της
Έλλάδος εις τό Κεντρικόν τής Τραπεζής καταστή-
μα, ή τά ύποκαταστήματα αύτης, εκτός δέ παρ'ά
τοίς εκεί άνταποκριταίς της.

Εν Παρίσιος παρ'ά τοίς κ. κ. M. Rothis-
child freres.

Εν Βιέννη παρ'ά τ'ω Wiener Bank Verein.

Εν Βερολίνο παρ'ά τ'ω National bank für
Deutschland..

Εν Κων πόλει παρ'ά τ'ω κ. Α. Ζαρίφη

Εν Αλεξανδρείη παρ'ά τ'ω Τραπ. Ανατολής.

Εν Καίρω » » » »

Εν Σμύρν'η » » » »

Εν Θεσσαλονίκη » » » »

Εν Χανίοις » » » »

Αθήναι, 2)15 Ιανουαρίου 1907.

Ο Διοικητής

Στέφ. Σπρίντ

έπειτα κατέθηκε, είπε του Πέτρου νά καθήσ'η, νά
πάρ'η τήν άναπνοή του, νά μή λαλ'η. Σίμωσε τά-
φ'η του, τόν άκροάστηκε, τον έστηθοσκόπισε, του
έπιασε τό σφυγμό του. Και ξαναπαρουσιάστηκε σ'ης
Άνας. Κούνησε τό κεφάλι του. Πλεμονιά. Σέ ά-
χαμνή κατάσταση τό πλεθρό. Ίσως και τίποτα χιτι-
κιδ σ'η μέση. Κακή δουλειά. Πλεμονικά φύματα
μυρίζει. Τόν νοίταζε, λέει, κατάβ'αθα, κ' είτανε ά-
λήθεια πού τόν τωλοσκόπησε και πρόσεξε με τά θω-
στά του, υποθέτω γιατί χωρίς νά τό νοιώσ'η, θά φι-
λοτιμήθηκε ο γ'ιατρός μας' δέν έτάζε τόν άρρώστο,
καθώς έτάζε τήν Κατινούλα, στο σπουδαστήρι του,
παρ'ά στο κ. Ολπιέρη και μπορεί νά έίχεσε πώς
έτάζε δούλο' μπορεί πάλε κι άφτός κ' ή Άνα
μαζί του, άγ'ηθελά τους κ' οι δυό, άφ'ου άγαθοί ά-
θρώποι κ' οι δυό τους, νά τό βρ'εσκ'ανε σάν πιό σοβα-
ρό τό πρ'αμα, έχοντας νά κάμουνε με άντρα και πάν-
τα περισσότερο θά προσέξ'η κανείς στον άντρα παρ'ά
στή γυναίκα. Πρόστ'εσε συλλογισμένα ο κ. Αμάρος
πώς επικίνδυνο νά τόν κρατήσουνε σ'ίτι' έπρεπε με
τό δίχως άλλο νά μείν'η δυό τρείς βδομάδες στο νο-
σοκομείο. Έγραψε κ' ένα συστατικό μ' όλες τις κα-
τάλληλες πληροφορίες, τόν έφαρτίστηκε ή Άνα θερ-
μά και με πολλά κοπλιμένα τόν ξεπροβόδεψε ίσια

με τήν άλλία. Τή στιγμή πού άποχαιρετηθήκανε,
σ'ά χαρούμενοι κι ο ένας κι ο άλλος, ο γ'ιατρός γιά
τή διάγνωση κ' ή Άνα γιά τή βίλ'ιτα.

Έτσι έφυγε γιά ένα μήνα ο Πέτρος. Χρειάστη-
κε όμως νά φαν'η ο κ. Αντρέας, νά πατήσ'η από τόν
Πέτρο, πού μήτε νάκούσ'η από νοσοκομείο. Του έ-
ταξε πώς θά πά'η ο ίδιος νά τον δ'η και πώς ή
Λουίζα θά πηγαί'νη ταχτικά κεριακή και πέμ'τη, αν
είναι δυνατό κι άλλες μέρες. Γιά τή Λουίζα πού
έμελε, όχι γιά τήν άρρώστια πού τήν καταφρονού-
σε. Είχε άδικο. Φυματίωση του ξερεβνήσανε κ' οι
γ'ιατροί του νοσοκομείου. Ο Πέτρος έννοείται δέν
τόμαθε. Τόμαθε όμως ο κ. Αμάρος πού ρώτησε κιό-
λας τούς συναδέλφους. Η φυματίωση από τότες του
κόλλησε στο νού. Δέ γίνεται, φυματισμένη ήτανε
κ' ή Κατινούλα. Γι' αύτό και δέ γ'ιατρέβεται. Πό-
λυne ώστόσο τά γ'ιατρικά. Οι συνταγές του πιά σω-
στό λεζολόγι τής θεραπευτικής. Είχανε απ' όλα,
κάτι γιά νά της άνοιξ'η τήν όρεξη, κάτι γιά νά δυ-
ναμώσ'η, κάτι γιά τή φύσ'κα, κι άκόμη κάτι γιά τό
νεφρί. έπειδή ο κ. Αμάρος αδύνατο νά μή συλλογίστη-
κε τό νεφρί της, άφ'ου της διώριζε ουροτροπίν'η, ένα
καινούριο τότες γ'ιατρικό, πού πλένει τά νεφρά, τά ξε-
καθαρίζει και ξεθλώνει τό νερό τους. (άκολουθεί)